Felix SIMA

Amintiri din Casa Arsa

Se dedică:

Acelora ce se implică.

Felix SIMA
AMINTIRI
DIN
CASA ARSĂ
Editura RAMURI Craiova 2005
Redactor: ***Florea MIU***
Tehnoredactor: ***Dan SIRBU*** *Corectura:* ***Carmen Maria SIMA***
Coperta 1: ***„Maica Domnului Ocrotitoarea", Biserica Măgura – Mihăeşti, jud. Vâlcea***
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SIMA, FELIX
Amintiri din Casa Arsă / Felix Sima – Craiova: Ramuri, 2005.
51 p.; cm. 19 **X** 12 C.Z.U. 821.135.1 – 1
I.S.B.N. 973 – 7936 – 16 – 17

AMINTIRI DIN CASA ARSĂ

Cu melci dormind la soare.

Pe degete de floare.
Cu stâlpii din fântână cu apa vie-n mână.
Cu mâna preacurată De credincioasă fată.
Cu greierii din creieri Pe care nu-i cutreieri.
Să ne-ntâlnim în vară.
La ţară-n care ţară.
Când clopotele zboară şi fierb în ele sorţii Curaţilor din morţii care trăiau odată Muşcând din viaţa toată Cămaşa înflorată.
Pe ierburi întinată.
În lacrimă spălată De mamă-ndurerată.
Pe trepte vechi întinsă.
De soare necuprinsă:
Cămaşa Norilor.
Cămaşa Florilor.

Cămaşa Culorilor.

Frecarea mea de stele

— De unele din ele – Frecarea mea de nor

— De ani, de pietre, dor – Frecarea mea de drum, De apă şi de fum

Produce noi scântei: Bărbaţi robind femei, Femei robind bărbaţi, Rude curate, fraţi.

În urne aşezaţi, Perechi-împerecheaţi… Să rupem acest drum: Cenuşă neagră, scrum, Parfum lângă parfum… Au fost cândva… acum.

Apa limpezită-n seară.

Dă-mi năvoadele afară!

Solz de peşte mă-nfioară… Coada lui mă tot doboară De pe-o scară pe-altă scară… Capul lui mă tot străpunge, Ochiul lui mă poate unge, Trupul lui mă înconjoară la un foc în fapt de seară şi tăcerea lui de peşte Mă toceşte, mă topeşte… Apă limpede şi vie, Scoate-mi peştele din le! Vino, Doamne, Tu, la mine, Printre florile stamine Care-ţi poartă sorţile.

Viile şi morţile.

Templele şi porţile.

Rânduri şterse din Psaltire – Să ne fii Bunăvestire.

*

Ne-au luat şi bronzul din statui.

Ne-au luat şi Cloştile cu Pui.

Ne-au luat şi bronzul de pe piele, Ne-au luat scaieţi, ne-au luat mărgele, Ne-au luat şi oalele de lut Dar nu ne-au luat ce-am început…

Şi ce briceagul meu ar vrea să ne mai dea… să ne mai ia?

S-au copt atâtea între noi.

S-au copt şi stelele-n noroi… Pe drumul drept ducând la deal Zărim copitele de cal şi urmele de roţi cu şine – Dar căruţaşul nu mai vine… S-a dus la târgul toamnei reci, Cu mere şi cu boabe seci şi cu cochiliile de melci Pe care cine să le ia.

Dintr-o cochilie să bea…

Noi am rămas la Casa Arsă, Sub roua de pe iarba

grasă, Pândind năluci şi zemuri dulci în care poţi să te şi culci…

*

Tâmplarul facă-ne sicriu

Din tot ce este mort şi viu, Cizmarul facă-ne pingele cu care să urcăm pe schele, Zidarul să zidească-n noi

Noi ziduri pentru oi şi boi.

Cu iesle şi cu stâlpi de piatră.

Cu loc de beci şi loc de vatră Pe care să aprindem focul cu busuiocul şi norocul…

În care să trăim în ani.

Printre văcari, printre ciobani.

În muşuroaie de furnici.

Voinici ca brazii de voinici, Strângând şi boabele din spice Din care noi, făcând alice.

Să ne-apărăm de venetici…

Şi Casa Arsă de aici Din care tot mai iese fum…

La margine de şanţ şi drum.

Sub dealuri verzi, îmbătrânite.

Cu palmele de om hârşite Prin buruieni, prin mărăcini.

Să ne aducem alţi vecini Mai buni, mai drepţi, mai cumpătaţi, Făcând istorii alţi bărbaţi La Casa Arsă de sub deal.

La cumpăna de val şi mal.

Legând surorile de fraţi îngenuncheaţi, îmbrăţişaţi De sete cruntă şi de dor şi arşi în casa vieţii lor.

Când am venit la Casa Arsă.

N-am găsit vatră şi nici masă… Doar oalele de lut rămase De la mâncărurile grase.

De la smântânurile groase

Şi măduva topită-n oase Ne-aşteaptă-n garduri agăţate şi pe sub râpe aruncate…

Şi stâlpii cei de lemn, ciopliţi, Pereţii vechi, nevăruiţi.

Au fost de focuri năruiţi Ca-ntr-un Bizanţ necunoscut… Oase de cal… Sub deal de lut… Bătrânii, plânşi, nu s-au întors, Nici firul vieţii nu s-a tors De mâna fină – feminină; Ghioci de ouă de găină sunt scoase arse

din coteţ Sub părul copt şi mălăieţ şi rătăceşte un mistreţ cu ochi de aur, pădureţ.

După cartofi, printre scaieţi.

Sub nucul vechi muşcă bureţi. Ciobani, cu traista lor bătrână, îşi plimbă bâtele pe mână şi capre roşii trec la vale şi calcă-n cioburi vechi de oale şi calcă-n străchini seculare… Pământul – cine să-l mai are?… Nu-l luăm cu totul pe picioare… Îl mai plimbăm sub ploi de vară Căzute-n iulie în ţară…

Cu bici de foc, Sfântul Ilie Ne mai trosneşte-n pălărie.

Ne mai trăsneşte în toiag Din lemn de corn, toiag beteag şi capra vieţii ne-o şi fură şi-i punem pielea-n saramură şi peste tot găsim pastramă

De soră – capră, capră – mamă… Pe cer se-ntinde o maramă De la o mamă către mamă şi nu e nimeni la fereastră.

Nici la a ta, nici la a noastră. Cum s-a-ntâmplat – nu am aflat, De parcă nu-i adevărat…

*

Un câine a rămas să cheme…

Pisica doarme între gheme, Semnul de sus, din zodiac.

E-n dreptul unui Rege – Rac Sculptat în stâlpi de lemn de porţi şi pentru vii şi pentru morţi Pecetluind atâtea sorţi…

Şi suflete întoarse-n rugă Spre mieii cruzi ce vor să sugă Din lapte cald uitat în ţâţă.

Din ugerele de tărâţă Pe care le aduce zarea Spre umeri goi, greoi ca sarea Pe care vor, apoi, să o lingă şi către noapte să o prelingă… Tăcerea lânii lor domneşti…

Să-i iei în braţe, să-i iubeşti, Fiinţe noi – nepământeşti.

Că mieii vii fiind – au fost Anafure în zi de post…

În zi de sfinte rugăciuni. Se tot topeau peste cărbuni.

Ei fiind, din noi, şi cei mai buni Copii sub crengile de-aluni…

Să-i iei în braţe, să-i iubeşti – Fiinţe moi, nepământeşti!

*

Culcate-n flori, la rădăcină.

Sunt oase albe, de lumină.

Ce ne mai cuvintează seara Pre când deschidem călimara să scriem despre toate-aceste înşiruite în poveste şi căror nu le dăm de cap.

De amintirea lor nu scap.

Nici de venirea lor de-a rândul când se cutremură pământul… La mine tot ajungi cu gândul Ce ţi-l trimite pururi Sfântul, Curatul Simon Piatră dură Ce-i vin cuvintele pe gură – Gură de aur: blând, brăţară.

De dintr-o vară, dintr-o ţară Pierdută-n iarba seculară – Sub clopot spânzurat de cer.

Sub timp etern şi efemer.

Când zboară viaţă printr-un horn şi suflă un sopran în corn.

În cornul lung, pe lăsătoare, Când cresc mioare pe sub soare şi nu ai timp pentru Tezaur.

Nici Cloştile cu Pui de Aur Nu le-ai adus întregi acasă – Să strângă boabe de sub masă, Să-nghită jar de pe-un vătrai.

Să zboare limpede prin Rai şi să revină-adeseori Sub malul năpădit de flori.

Să stea cuminţi între grădini.

Nu-n calea uliilor haini…

Şi Floarea – Soarelui, aprinsă-n Grădina Raiului, cuprinsă.

La masa noastră să prânzească, în aşa fel să ne-ncălzească Precum o sobă pământească, Precum o sobă părintească.

*

Desculţi umblând prin bălţi, prin glod.

Având cu noi bătrân rapsod Ce-i vin cuvintele-n ureche şi melodia nepereche Cântată pe o strană veche.

El dinapoi mânând la cai.

Pe coama verdelui de plai Unde şezum, mai şi mâncai Tu, îngere, cu noi plângând.

Lacrimi curate rumegând…

Hristos era cu noi în gând.
Pe frunza verde tremurând.
Noi ne-am mirat cu toţi: Trăieşte!
Cu capul lui cu chip de peşte!
Venind adesea pe la noi Cioban cu turmele de oi Fiind, oricând, alăturat la un vecin de peste sat.
Pe la hotare strecurat.
Voinic bărbat, înalt, curat.
Oprindu-se pe lângă porţi şi întrebând pe vii – de morţi…
Unde s-au dus şi când… şi cum.
În zile sau în nopţi pe drum…
Pe-un unic drum de nepătruns
Ei au plecat… dar n-au ajuns… Îi aşteptăm şi azi, aici.
Sub muşuroiul de furnici.
Or fi mai mari, or fi mai mici? Cu păr vâlvoi sau păr – arici? Or fi sătui, or fi flămânji? Iepele lor or avea mânji Sau sterpe s-au culcat în vară?
O ţară stearpă – nu e ţară.
*
În patu-n care am crescut.
În camera de var şi lut.
Eu nu aveam nicicând regrete; Ştiam băieţi şi surori – fete Legându-şi la zăvelcă bete, Legând nojiţe la opincă…
Ei ştiau bine să împingă la plug de fier cu două roţi, Pentru nepoţi şi strănepoţi, îndeplinind un ritual.
Curgea şi lapte prin caval.
Se învechea în caşcaval şi-l afumau pe pirostrii Pentru bătrânii noştri vii care stăteau pe prispă-n soare, Cu pălăria ca o floare.
Cu un amnar la cingătoare, Pierduţi în timpul cu noroc, Gata oricând să aprindă-un foc Pentru bucatele de cină… Aducând lemne din lumină Cărate cu spinarea goală…
Să fiarbă zemurile-n oală
Şi mămăliga într-un tuci!
Cu lapte acru şi lăptuci.
Cu suflet dulce ne-au crescut… Puţini din noi i-am

cunoscut.

*

Ţârâit de greieri într-o oală spartă…

Cine ştie – mâine – ce ne mai aşteaptă… Cucuvele-n hornul de pe Casa Arsă Ne-or cânta, ca vremea să ne fie-ntoarsă către ce avem în lume de făcut mai bine, Totul să renască de dintre ruine!

S-a întors aseară călătorul bun

Lunecând pe-o coajă veche de săpun…

El nu are, încă, un arcuş al său

Când arcuşul, Doamne, rupt e dintr-un hău…

Brazii lin coboară de din altă ţară.

Pietrele de moară strigă şi doboară Sunete-nfundate într-un de bemol şi se-aprind în suflet grav, la demisol.

Unde puţini goale ne aşteaptă-n cale.

S-ar rostogoli în cercurile sale De le-aş finăuntru ca o umplutură…

Dar nu au capace pentru a le fi gură…

Să le dăm la doage, să le dăm la cep…

Eu cu cine, altul, pot să mai încep Floarea preacurată a vinului de mai când erai în lume ca un prunc în Rai şi erai în lume ca un prunc sub stele, Dragoste prea crudă strânsă în mărgele…

De ai fi în tonul cel cântat de noi.

Am lua de coarne plugul cu doi boi

Şi l-am duce-n iesle să mai pască iarbă… Le-ar crăpa copita boilor cu salbă, Le-am obloji rana-n flori de ochi de bou şi-am goli cavoul de acest ecou.

*

Vechea Casă Arsă din trifoi

E-un altar de suflet pentru noi Unde ne-ndreptam de-atâtea ori să plantăm culori şi să culegem flori… Rugi de mure cresc în calendar.

Iedera se urcă pe altar şi la-ncrucişarea coardelor de viţă însemnat e locul nostru „La Troiţă”. Plânge-n blana serii câte o oiţă.

Lacrima-i curată-n rouă se preschimbă, Roua preacurată cade-ne pre limbă când o gustă sfinţii şi o guste

cel care poartă-n sânu-i Albul Porumbel care zboară-n slavă printre nori haini şi se-ntoarce-n frunte-ncoronat cu spini…

Sufletul e, însă, ’neoronat cu crini…

Las deoparte calul ce ne-a dus la Rai.

În livada-n care şi acuma stai Pe un jilţ de piatră, judecând lumeşti Fapte săvârşite-n ghicitori băbeşti.

Pânza lumii-ntinsă este peste cer.

În năvod se prinde timpul efemer…

Câte o plevuşcă scapă din năvod.

Nici nu se observă la atât norod…

Las deoparte luntrea ce ne-a adus pe apă şi cobor la stâna unde se adapă

Oi şi căprioare dintr-un jgheab de lemn… Vulturii, pe ceruri, mai descriu un semn… Coborâm în ziua de Sfânta Maria când ciobanii nopţii îşi primesc simbria… Las deoparte drumu-nvecinat cu stele şi revin acasă. Vreau să frec podele…

Casa este arsă… Beciul a rămas…

Facem lung popas… Piatră fără glas…

Să mai stăm sub limbi de fum.

Sub priceasnele de-acum Pe care să le citim…

De care să ne-am intim…

*

Arde cărămida-n drumul înfrăţirii.

9

Unde arde nunta? Unde îmi ard mirii? Unde arde viaţa înţelegătoare?

Unde este viaţa când cădem din floare? Unde este viaţa ce-o aveam în moaşte? Unde este chipul – nimeni nu cunoaşte.

Lemnul moare mâine, zidul nu rezistă.

Cărămida însăşi e exclusivistă…

Lemnul moare mâine, zidul nu rezistă, Drumul nostru trece printr-o ţară tristă şi se duce-n mine şi-n pădurea neagră, Nimeni nu te leagă, să nu fii pribeagă.

Să nu fii bolnavă, să nu fii beteagă…

Tu… să speli ceaunul pentru mămăligă, Ţine de

pisică şi să nu se frigă

Pe o plită-ncînsă unde a mai stat…

O icoană este pururi peste sat…

Sub stejarul verde, cu icoana nouă, Ninge şi suspină, plânge când ne plouă „Tânăra domniţă”, îmbrăcată-n rouă, Cu cămaşa verde când văpseşte ouă.

A plecat pe râu de seară.

Peste pietre să se-ntreacă…

Tot mai fură apă chioară!

Tot mai merge Moară Seacă…

În ideea că mai toacă Boabe vechi – vreau să vă spun: Moara Seacă-i măritată Cu Morarul ei nebun

Care mai fusese-o dată şi-ncă-o dată însurat cu o Tisă de la munte…

Şi-au venit la noi în sat…

L-au tăiat atunci la gater, Despicat l-au făcut blană, Coperiş şi duşumele Pentru o rudă a lor vădană…

Asta este bârfa serii Pe un şanţ şi pe la porţi… Dimineaţa, când apare – Să ştii bine să te porţi…

*

Lângă tot oraşul revărsând gunoi.

Plouă peste suflet… sufletul e-n noi…

*

Totul redevine.

Totul înviază.

Am apus pe-o rază, Răsărind pe-o rază…

Turma seculară Adăpostind miei – Naşte şi renaşte Tot pre limba ei…

Creşte dealul serii la un stol de oi, Greierii de vară Cântă prin trifoi…

A-nceput gurbanul – Sau cum îi mai spune – În găleţi şi coşuri Toţi adună prune…

Un taraf se-aude Sus la deal, la vie…

Au crescut codane.

Au băut răchie.

Viaţa va renaşte Tot în stilul ei…

Tot se risipeşte în bărbaţi, femei…

Casa Arsă este-n Noi – şi noi în ea…

Îi aducem VIAŢĂ Şi-i legăm perdea…
Între dealuri slute
Prinse între apă.
Tot ce poate: OMUL Prinde şi îi scapă…
Scapă: bune, rele.
Prinde: rele, bune.
Lumea înfăşoară Ghemele prin lume…
Prinde: bune, rele.
Scapă: rele, bune.
Lumea desfăşoară Ghearele prin lume…
Şi adoarme-n perne.
Pe un pat de plută.
Într-o zare rece şi necunoscută…

Vom… afla că totul Trece… şi se varsă Printr-o casă veche Dintr-un sat… şi arsă.

Am aflat că totul Trece şi revine într-o Casă Arsă De sub deal… şi-n mine…

PRICEASNE DE RÂMNIC

Scrie-mi, Doamne, psalmii florilor de gheaţă

Pe ferestre lucii, să îi pot citi…
Ia-mă în tărie, Ţine-mă în braţă.
Mângâie-mi obrazul, nu mă rătăci…

Rupe-mi anii tineri, eu tot cred în Tine, Hămesit de viaţă, cum mă ştiu de mult…

Tot aştept chemarea… cât e lungă zarea…
Tot la Tine-n naos stau şi Te ascult.
Lângă uşa-ngustă a intrării noastre.
Unde nu se simte vântul din pustie.

Vreau să ţin lumina-n candele aprinse cu ulei din suflet, smirnă şi tămâie.

Cum a fost odată, eu văzându-ţi faţa într-un lemn de paltin rupt pe la Hurezi…

Şi era tot lemnul – alb cum este varul şi puteam, în mine, Doamne, să-ţi pictez Chipul doar văzut în fresce şi-n icoane şi văzut în gândul nostru cel curat…

Cu o daltă-n suflet Ţi-am cioplit icoane şi-n altar de suflet Ţi le-am atârnat Dăruind ofrande Luminării Tale.

Dăruind prosoape Brâului ce-L ai.

Tot bătând mătănii şi ţinând canoane în Prohodul lumii ca-ntr-un lung alai.

Vindecă-se lumea de urât şi bube.

Vindecă-se totul, ca la început.

Noi eram cu Tine şi Apostoli Sfinţii Ne-au ţinut în palme şi ne-au cunoscut. Ei trăgeau de funii nevăzute luntrea Peste care valuri – spume tot veneau

Şi puteau, cu barca, să unească puntea Peste care multe suflete treceau…

În procesiunea vieţii şi a morţii suntem toţi temuţi în Faţa Ta din noi; Ia-ne, Doamne, n Casa Binecuvântării şi mai dă-ne o dată oile din noi Ce erau curate, ce erau supuse.

Ce erau spălate în Lumina Ta Când… se rupse puntea sufletelor duse şi se stinse mâna care o ducea…

De-am cădea în lumea stearpă încă-o dată.

Nu ne va fi lesne, vom mânca pământ…

Dar cu faţa blândă, albă, preacurată.

Vom ieşi spre Tine ca dintr-un mormânt… Întuneric fost-a-n anii de sămânţă când plecam cu crucea dinspre Răsărit.

Tu erai în lume: Alfa şi Omega şi mai eşti şi astăzi către Infinit.

Încercam să atingem fruntea cu sudoare.

Anii de prigoană îi aveam în glas.

Încercam să ajungem până la Pocale.

Îngerul e înger, pasul era pas şi urcam pe crucea mântuirii Tale şi făceam risipă şi de bun şi rău…

Sub piciorul nostru tânăr în sandale. Se deschide hăul, e deschis din nou…

O tămâie-ncînsă arde-n palma vieţii la albina dulce tot căzând în miere într-un vânt pornit din aripile ceţii care nu mai poate să ne ia putere…

Arde lumânarea tot gândind la Tine.

Nu se stinge dorul înnodat în grai…

La un pom plecat sub boabe de măsline Noi ne-am strâns cu toţii şi pe toţi ne ai… Rugăciuni în slavă noi îţi scriem, Doamne şi le rostim zilnic, întorcând la foi… Ţinem

posturi lungi cu pâine şi cu poame să ne ţii lumina, verde, pe altoi…

Pe altoiul Lumii, pe un pom al vieţii Ne-am urcat cu toţii, neamuri după neam. Pomul vieţii creşte sprenălţimi de streşini când ajungem fructul spre care tindeam?

Bucura-s-ar sufletul din Tine.

Cititorule de umbre şi de zei care treci, când vrei, pe lângă mine şi nu poţi privi în ochii mei.

Ochii duşi spre stelele senine.

Ochii duşi, cândva, peste un plai Unde mâna ierbii îţi era drept hrană şi-ncaltă îi de rouă încălţai…

Nalţi sunt munţii ce se văd în zare.

Lună – Soare joacă peste ei Precum turma noastră de mioarese-ncălzea la focul sacrelor scântei… Vântul suflă-n geamuri, lemnele sunt ude, Au rămas în vatră scrumul şi cenuşa.

Apa rece-n vadră, gura fără sunet, Nimenea în noapte nu-mi deschide uşa… Stâlpi de foc revarsă viaţa dinlăuntru către cerul nopţii-mpodobit cu stele.

Eu privesc la ele chiar închizând ochii, Stau să-nşir pe aţă, răsfirând, mărgele… Dacă latră câinii – lupii nu au stare.

Dacă vine ursul – toate tac în cor

Şi mă las pe-o parte şi mă las la vale.

Sunt în gheara nopţii şi în voia lor.

Nu găsesc ieşirea, orice porţi aş duce Eu în spate pentru a ne fi deschise.

Mâinile sunt goale, vasele sunt sparte, Cărţile din suflet le-am dori rescrise şi mă leg de slova Bucuriei Tale.

Copiind din aer fulgii care cern…

Adunând PRICEASNE care-mi ies în cale, Aleluia-n Slavă… şi Amin… Etern…

FRAGMENTE DE SFÂNT

Doar Maica Domnului să spună

Dacă am lacrima tot bună – Şi sufletu-mi să se deschidă Cum ai deschide-o cărămidă!

Dacă nu aş mai cugeta Pe mâna Ta, pe cartea Ta.

Pe rândul scris cu aur sfânt – Aş fi o iarbă de pământ.

Să nu se rupă, Sfinte.

Eu îţi spun:

Să nu se rupă tot ce e mai bun…

Că ruperea de nori şi de comete Creează alte ruperi – de foame şi de sete şi ruperea de suflete în mai Creează altă surupare-n Rai.

Hai, vino, Te-apropie de noi!

Sunt multe oi căzute în noroi!

Sunt multe candele de sfinţi Aprinse la părinţi în dinţi şi-i mai vedem adeseori Din barba Ta – culegând flori…

S-a arătat o viitură

Dar nu a luat Sfânta Scriptură şi nici anafura din gură…

Acuma – timpul ne discerne.

Ne toarce-n tâmple şi ne cerne, Ne-ntreabă către Răsărit:

Ce-ai dreptăţit, ce ai iubit.

Ce porumbei mai prinzi pe gard.

Ce lumânări la cap îţi ard.

Ce frunze se întorc pe după plop, Ce cruce arde-n Sfântul Episcop? Cruce de aur cu argint.

Cu şarpe-n care nu mă simt…

În ea nu mint… însă colind…

Când îţi furam din poală mere.

Erau cam aspre – dar vâlcene, Erau viclene, cam coclite, Căzute-n grajd pe lângă vite, Erau din august către mai Căci şi uscate tot mâncai (În Postul Mare ce-a trecut cu noi şi l-am recunoscut).

Erau şi blonde, dar şi brune.

Erau necoapte, căpcăune şi, Doamne, în icoana lor Găseam şi natriu, dar şi clor.

Dar Maica Domnului să spună Dacă am lacrima tot bună Şi sufletu-mi să se închidă Cum ai închide-o cărămidă!

Doar Maica Domnului să spună Dacă am lacrima tot bună…

BASM NEPĂSĂTOR / APĂSĂTOR

Boierii, cu suman şi comanac.

Stăteau lungiţi la soarele sărac, Sub stâlpi de lemn, într-un cerdac, Uitând de toate (şi de ei).

Cu ţuică fiartă şi ardei

Spre Noaptea Sfântului Andrei.

Din şanţ în şanţ, din an în an.

Mai trece-n goană un rădvan cu coconaşi şi jupâniţe şi-s tare încurcate iţe Pe sub iţari, pe sub altiţe.

Când fac la cotiture fiţe…

Da-n Joii Mari, de Joimăriţe?

La codrul verde le e gândul.

Să crească iarbă pe de-a rândul!

Şi după ce-au făcut botezul – Să facă celor mici retezul şi-apoi, cu toţi, să spunem CREZUL:

*

Plecau cu sania cu cai.

Erau voioşi şi erau Crai iar tu, pe lună sau pe plai Nici nu cântai – nici nu visai… Într-un cuvânt: nici nu erai. Puneau în sanie mâncare (Şi vinuri dalbe + sarmale), Plăcinte calde cu dovleac şi cozonac smălţat cu mac (În el aş vrea oricât să zac). Puneau, în sanie, nutreţ

Pentru cei cai şi călăreţ (Care era un pădureţ cu părul alb uşor şi creţ;

Părea, între ei, chiar şi isteţ, Colindător cândva, drumeţ).

Era şi drumul – drumul bun.

Puteai să tragi ghiulea de tun.

(Atât de drept – vreau să vă spun) …

Curteni, cu cap de mămăligă, Puteau oricând, din mers, să lingă…

Dar unde se duceau pe-atunci?

Pe sub zăvoaie, pe sub lunci…

Erau umbroase şi adânci…

Pe firul lor poţi să şi curgi…

Şi unde-mi ajungeau acei

Sălbatici domni ca pui de lei Purtând inele şi cercei…

(Se vând în târgul de purcei)

Şi unde-mi ajungeau atunci…

Cu gloanţe-n puşcă, bani în pungi, Acei vânjoşi care au fost? Ajungeau şefi de şefi de post Pe care îi aveam şi-acum…

Dar scrumul s-a topit în fum şi fumul – s-a pierdut pe drum…

*

Din ani în ani, din bani în bani, / Să mai glumim, contemporani, / Că nu e alta de făcut / Decât de-a lua un ban mai mult / (Pe care-l iau diverşi confraţi / Manipulaţi, nemăsuraţi, / Republicaţi, analizaţi… / Iviţi în calea vieţii lor – / Precum ciuperca-ntr-un picior / Pe care o găseşti lehuză, / Ca dalia arzând sub frunză / Şi nu ai altă melodie / De a cânta – nici de a scrie). / Acuma? Am îmbătrânit, / Pustiu e drumul de iubit… / European? S-a şi turcit… / De când aştept europeni / Să pască iepurii-n poieni, / Tot orient european / Îmi bate-n gând şi-mi vine-n an / Şi-n felinarul gol din cap… / Să scap… gândeam… dar cum să scap? / Ţăranii? Altfel au făcut-o?… / Au luat-o-n bot şi-au luat-o-n burtă… / Tot lovituri de peste drum, / Cu curpene legaţi în fum, / Cu furci trecute prin grumaz / Şi afumaţi cu limbi de praz… / Sărmanii oameni… erau goi… / Din viul nopţii… în noroi… / Aveau femei, copii în casă / Şi se duceau direct la coasă, / Unde era o iarbă groasă, / O pălălaie fumegoasă / Şi-apoi veneau pe bătătură… / (Aveau, în ei, ascunsă ură) / Şi se opreau pe sub un pom, / Să stea la umbra altui om / Şi-ntotdeauna au tot stat / La umbra unui om de Stat, / A unui „domn” ce a murit… / Şi pentru ei nu a venit / Nici bogăţia într-o bancă… / Doar frunza verde într-o salcă… / Ei au tot tras la rădăcină, / Rodind (rozând din ea) … lumină…[1]

*

---

1 **Nota autorului: Text retras din manuscris la solicitarea unor lectori avizaţi, dar îl tipărim, totuşi, cerând scuze atât cititorilor deranjaţi cât şi celor deranjanţi.**

Precum v-am spus mai sus, copii.

Avem bunici şi taţi şi fii şi… zmeii „zburdă pe câmpii”.

Şi… „hai să-i adunăm, copii”.

Şi guguştiuci aduşi de turci şi licurici, lăstuni prin lunci şi peşti de aur argintii şi… hai să-i adunăm, copii şi melci, gândaci în buruieni şi păpădii, bondari, licheni.

Avem şi alte poezii

Şi… hai să le-adunăm, copii.

Avem, de Moşu’ Nicolae şi mari zăpezi căzute-n ploaie, Avem, de Sfântul Moş Crăciun şi Anul Rău şi Anul Bun.

Avem poeţi, antologii şi îngeri, vrăbii, veselii şi pe tot globul seminţii şi… hai să le-adunăm, copii…

Şi nuieluşa de alun…

Şi zeamă dulce de la prun…

Şi muşchii de copaci sunt buni… Peniţe… pene de păuni…

Tot ce găseşti sunt ale tale…

Şi „oale goale… ia-le… bea-le!”

BÂLCI LA RÂURENI

Şi vine vântul blând, trecând.

Cu paşii lungi, alunecând Mătasea ierbii ce se pierde Sub frunza ochiului tot verde, Asupra noastră viu stârnind Aceste vorbe de colind:

Precum era, azi foc am dat Roţii-nvelite-n fân uscat Pe dealul ce se scurge-n sat… Dinspre bărbaţi, dinspre femei, Cu cea mai pură dintre chei Eu vin acuma vin – nu vinul Din care gust spre mbărbătare Ci vinul verb spumant şi tare Eu îl aduc la încercare…

Cu el vreau azi să izbutească Această cheie pământească, Această sabie domnească Ce mi-a lăsat în braţul stâng o încrustaţie cu tâlc…

Dar mai poftiţi de vizitaţi.

Luaţi aceste chei, bărbaţi…

Pe-un drum adânc, în munţii mei: Peşteri păzite de căţei iar sus, pe muntele înalt.

E-un mare cerb de diamant care, în timpul scurt ce-l

doarme.

Îşi scutură încet din coarne şi-n ţară cade o răcoare De rouă mult înfloritoare…

Într-o poiană cu o moară Se-aude glasul de mioară…

Acolo fraţi de fraţi se leagă într-o istorie întreagă Pe care-o ştiu pe dinafară, Dând, la nevoie, sfară-n ţară… Luaţi aceste chei, bărbaţi, Nedumeriţi când întrebaţi De floarea soarelui ce face, Sub pălăria ei ce coace…

*

Vom trece Oltul pe un pod

Legat în papură cu nod De însuşi zeul Pann Anton Ce cântă-n mine cu un ton Mai iscusit din an în an, Lăsându-şi chipul pe un ban De pus în cărţi cu-aurărie Sub noi, adânc, la temelie…

Pe perne moi, într-o trăsură.

El avea chei de-argint, în gură, Bătute-n clinchet de pahare, între pereţi cu lampioare Sub care singur creştea harul când ningea iarna în paharul Cel aşezat lângă fereastră Unde şi luna, blânda noastră, Avea o rădăcină-n glastră…

Luaţi în mâini şi cugetaţi Aceste chei – femei, bărbaţi…

*

Ne întâlnim din an în an

Cu Prea Cinstitul Anton Pann

Ce trage fesul peste noi la peste turme – când vin ploi. Când nu vom fi – nu vom zări Nici drum de noapte şi de zi Pe care tot mai creştem, dar Ieşim dintr-un Abecedar Al lui Antim cu „Didahii”.

(Şi georgianul dintre vii care, pe deal, se pârguiesc şi-n scaun tot mitropolesc…) Din an în an, din bani în bani.

Să mai trăim, contemporani.

Că nu e alta de trăit Decât un fel de om cinstit Şi-o naştere, a doua, în cer.

Peste născutul efemer.

Acolo unde-i cuib cu pui…

Să mai trăim în proza lui.

A Boului de Piatră. Deci…

A fost un secol douăzeci.
Înaintând în labirint.
Unde de mult mă simt, te simt, Să o luăm, adesea, de la cap – În el, mai multe ne încap:
Când am plecat? Când am sosit? Ne paşte zilnic un sfârşit…
Un scrib balcanic – secular.
O lună legănată-n par.
Tăciuni aprinşi, ienibahar.
Sticle de lampă, rom, pahar, Moara lui Ghelci şi căruţaşi, Altar, trăsuri, nuntaşi, clăcaşi, Zapcii, zugravi, zarafi, ocnaşi, Fierari, rudari, ţigani sadea.
Dric, lampadar, lulea, peltea.
Văcari, căprari, oieri şi hoţi.
Scufiţe Roşii, strănepoţi şi boschetari şi idioţi…
Dricarul ce îi vrea pe toţi…
Şi „Macul roşu”, „Trei Mustăţi”.
Un casier ce face plăţi.
Ogrăzi de meri, de pruni, de peri.
Bărbaţi în pomi, mai jos – muieri.
Sutane sfinte, lumânări.
Icoane-n ceruri, închinări.
Copii pierduţi, case de bal.
Sifonării, pescari, spital.
Margini de sat şi de oraş.
La mijloc: Bobul ucigaş…
Un arhivar, un pompier.
O farmacie pe sub cer.
În aer liber – aşadar – La seminar: un calendar şi ceară-n preot, în amvon şi domnişoare-n pension…
Fântâni cu apa ca vioara.
În ele se scufundă ţara…
Şi-o scoatem iar cu o găleată Şi-o dăm, pe jgheab, la lumea toată…
FÂNTÂNI CU APA CA VIOARA.
ÎN ELE SE SCUFUNDA ŢARA
ŞI-O SCOATEM IAR CU O GĂLEATĂ
ŞI-O DĂM, PE JGHEAB, LA LUMEA TOATĂ…

BISERICA DE LEMN

Zeiţă a vederii clare

9

Şi-a silabei de uimire, Arde-n albă lumânare şi ascultă de la mine:

Într-o zi mi s-a ucis – nu îmi e deloc uşor – O fiinţă a mea din vis când eram tremurător.

Mi-au rămas vorbe confuze, Rouă de băut prin pai, Miere-n fiere, frunze-n buze, Urme verzi de dus la rai…

Peste ele, ochiul este Roşu – un cadran de sânge-şi pe care – o poveste – Viaţa toată mi se strânge.

Dacă zilele sărace

S-au uscat fără folos, Fluierul de fag se face Roşu, sabie de os…

Astăzi, mai încearcă-ne:

Pe pereţi ne arătai Ochiul între cearcăne, Fetele crescând pe cai…

Trandafir cu lemnul trist, Pe un prag de ieri, de azi, Poartă-mi vorba că exist la oameni subţiri şi brazi…

*

…Şi avea mielul de lapte

Dulci corniţe, luminoase.

Pe potecile prea moi Sugeam fragedele-i oase

Şi urcam în capul lui şi mă odihneam în el.

Mă miram de cum văd lumea Prin doi ochi mărunţi, de miel…

Creierul îi era dulce şi-nflorit tot ca un nufăr – Îl luam drept aspirină că era păcat să sufăr…

Lunecam apoi sub gâtul Lui făcut din iarbă verde şi-i furam înghiţitura şi credeam că nu mă vede…

O, dar cum o mai duceam în plăpândul, proaspăt miel! Dacă nu aş fi crescut – Rămâneam, precis, în el…

*

Lacrimă, unde ţi-e locul De din ochii mei cei vechi îmbătaţi şi arşi de focul Din pupilele perechi?

Ţi-ai făcut sicriu din ceaţa care spală aliorul, Destrămată pe sub gheaţa

Lunecată cu piciorul…

Ţi-ai făcut rotund sicriu.
Din globula printre sânge.
În muierea din pustiu!
Crucea ei de turtă dulce!

Gata-i mortul pentru ciori? Gata-i groapa! Gata-i groapa! De din viaţă-ţi scriu scrisori şi ţi le închid cu pleoapa…

Trece floarea peste dinte, Peste tine, peste mine.
Ţi se-ntinde, mi se-ntinde, Devorăm din ea stamine.
*

Am lângă mine-ntotdeauna
Doi fraţi ai mei cu mult mai mici. Sunt autorul piesei lor:
„Povestea vieţii de furnici”.
*

Paharu-acesta cel mai moale.
Paharu-acesta-n care mint.
Prin băuturile vernile Cuţite creşte – de argint.
Pe vârful lor, tot în lichid.
Capete vii se clatină.
În ele am ascuns, treptat.
Valuta mea de platină…
Din întâlnirea cu femeia.
Din întâlnirea de atunci.
Mai port pe frunte, pur şi simplu.
Sărutul ei cu bube dulci.
*

Să-ţi iei, sunt buni.
Sunt buni, să-ţi iei, Cărbuni, cărbuni Din flori de tei…
Ce e-această semănată nfloritură pe sub rouă.
Până când mi se arată Porumbelul fără ouă?

Până când voi fi copilul care plânge-n colţ de stradă şi retrage lumii mâna De pe faţa ei curată?

Ce să fac cu două aripi Ce susţin tremur de aer?

Tot mă-mpiedic printr-o carte şi în i-ascund după un caier!

Soră bună, tu eşti! Tu eşti Vopsitoarea de inscripţii! Adă-n ora ta regală Toţi poeţii din solstiţii!

Negrul ochiului mă strânge, Un fior mi se deznoadă.
Ce pisică a mea deplânge Peştii înotând în cadă?
Când tot sângele mă doare şi-ntunericul mă-ncinge.
Ce şenilă are ţara?
Cât de-adânc se poate-nfige?
Numărul ce-l port pe spate E şi el trecut în stemă…
Cine mişcă-ncet acolo.
Care vierme-n teoremă?
M-am hrănit numai cu apa Care-n vază – floarea muşcă Aruncată la răspântii Pre când stelele se-mpuşcă…
Ce să iau pentru durere?
Care leac să-nchidă-arsură unui sfânt din fresca udă cu picioarele în gură?
Umblă-n mine o secure
Fermecată, ca să sparg Lemnul greu dintr-o răscruce, Trunchiul cel mai vechi de fag…
Câte inimi are-n el De voinic purtând inel.
De fecioară cu cercel!?
Unde-l văd înalt, cu umbră, Acolo şi pasu-mi umblă Fără pace, până când, Tremurând şi aiurând.
Îmi ucid copacu-n gând…
Capu-mi cade amărui Pe o scândură de-a lui…
*
Suntem în trăsura
Serilor, subţire, Tocmai cum mireasa Dusă a fost de mire Spre o casă-naltă.
Pe un mal frumos.
Cu pereţi de trestii şi pământ pe jos
Şi cu flori şi iarbă în acoperiş să umbrească praguri Calde de pietriş…
Şi avem la roate Osii aurite.
Albiile de râu sunt Drumuri pietruite…
Suntem în trăsură şi visăm la fel, Suntem la răscruce-n Drumuri fel de fel, Suntem în trăsură După cei doi cai Ce veneau pe drumul Ce urca la Rai.
*
Se rupe timpu-n frunze De nuc şi de gutui…
Ai vrea să spui acestea Dar cui să le mai spui când

nimeni nu te vede Pe dealuri cum te sui

Şi cauţi cuiburi goale De păsări şi de pui…

*

Azi vreau şi muzică şi vin.

La ceruri să urcăm pe sfori, ştiind că, totuşi, e un chin să fii cu minţile în nori…

Azi vreau şi muzică şi vin, Uimit de toate câte sunt, ştiind că, totuşi, e un chin S a ai picioare pe pământ.

Am alergat

Şi mi-a cedat Nervul valoric, Cel încărcat.

Am vrut să ajung, Cu cornul lung, La un liman şi să-l străpung…

Faptă mai tristă Nici nu există în orice lume Exclusivistă.

*

Când înflorea pământul

Pe un hotar de ger.

Ce mai miresme, Doamne, Ce ramură pe cer

Era pământu-n care o clipă petreceam.

Cum te-ai uita odată cu viaţa pe un geam!

Dar cum e, Doamne, viaţa Cea fără de pământ?

Nu îmi găsesc cuvântul, Cuvântul e mormânt!

În capul meu se coc stamine.

— Ferească Domnul de mai rău!

— Apleacă-te pe lângă mine să iei o floare-n trupul tău!

În capul meu oprit la uşă, Coboară clovnii pe o scară Fardând mustaţa cu cenuşă Din urna doamnei primăvară…

Se face toamnă în privire.

Se face vară în miros.

În gust am o nedumerire şi pipăi iarna până-n os.

În gâtul lacului – pescar Se-neacă-notătorul – crapul.

În capul meu e un tavan Pe care vreau să-l sparg cu capul.

Pe fruntea ta plecată

De preaconcretul trai, Aştept argint de sănii Ce ne vor duce-n rai

Cu cai de aiurare.

Cu dinţi de stele-n gură… Aceasta e povestea şi-a ei miniatură.

Aduc cu mine un cuvânt.

Cu carul revărsat din nori, Călătorind pe roţi de vânt şi şchiopătez adeseori

Şi ce culori şi ce cocori Mă înveşmântă când iubesc.

La răsărit şi la apus.

În timpu-acesta cât trăiesc…

Mi-e tare dor de-o poezie care să spună tot ce sunt.

Ce merg, ce fac în lumea vie, Precum în cer – şi pre pământ…

P.S.

O, Suflete, coroana mea de brad Prin care zilnic înverzesc şi cad…

FIUL RISIPITOR

Păienjenii treceau peste pleoape.

Măgura: în sutană.

Furam din ograda episcopiei Suflete rotunde, pocale-nchegate.

Le aruncam în sân, pe sub cămăşi.

Plecam nederanjaţi, fără să deranjăm pe nimeni.

Frângând luna pe genunchi.

Ne vâram în cotlon.

Fiecare mânca bucata de azimă cu poame, Mustul se prelingea pe bărbie, pe gât Plecam doborâţi de arome.

Oameni fără gratii.

Dumnezei…

*

Seacă albia fântânii.

Crapă catapeteasma frunţii, Mi se sting luminile (Din lumânări)

La adierea pleoapelor…

*

Tata – de meserie fântânar

Mă chema câteodată.

Seara-n bătătură şi-mi arăta.

Pierdute.

Nişte păsări cu ciocurile-nfipte-n cer, Spunându-mi:

La noapte vor coborî în fântână
Şi o vor umple…
*
Negură domoală spoieşte odaia.
Coboară toaca prin gânduri, Coasa izbeşte uşa de trei ori.
De încă trei ori.
O dă de perete.
Mi se agaţă cu tăişu-n grumaz. Pică ceară de pe Icoana Maicii…
Focu-am aprins
Cu coarne de cerbi şi cuiburi de păsări. Oare.
Mă vor primi când le voi spune că o roată a Carului Mare Mi-a zdrobit fluierul?…

CUPRINS

Amintiri din Casa arsă 5
Priceasne de Râmnic 20
Fragmente de Sfânt 24
Basm nepăsător / apăsător 26
Bâlci la Râureni 30
Biserica de lemn 34
Fiul risipitor 43

De acelaşi autor:

— „Cineva mai tânăr”, Bucureşti, Editura „Albatros” – 1978
— „Înfriguratul fierbinte”, Craiova, Editura „Scrisul Românesc” – 1980
— „Cartea de pământ”, Slatina, Editura „Scrisul de Mână” – 1992
— „Tu să-mi spui de unde vii şi ce poezii mai ştii”, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys” – 1993
— „Ridică-te, negură”, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys” – 1994
— „Cu un fir de ghiocel aş putea să scriu la fel”, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys” – 1995
— „Din Ţara lui Anton Pann”, coautor Dragoş

Serafim, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys” – 1996

— „Case de piatră”, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys” – 1997

— „Poarta Raiului”, Cluj-Napoca, Editura „Napoca Star” – 2000

Bun de tipar: iulie 2005. Apărut: 2005 Editura „Ramuri”.

Str. Săvineşti, nr. 3 bis, 200402, Craiova.

Telefon: 0251 414414; Fax: 0251 417385 e-mail: ramuri 2005 @yahoo.com

Tipar executat la Tipografia OFFSETCOLOR, Râmnicu-Vâlcea str. Calea lui Traian, nr. 47.